

MERSUMIES-TRILOGIAN PÄÄTÖSOSA

STEPHEN KING

TRILLERI

VIIMEINEN VARTIO

TAMMI

STEPHEN KING

Mersumies-trilogia:

Mersumies (2014, suom. 2016)

Etsivä löytää (2015, suom. 2017)

Viimeinen vartio (2016, suom. 2018)

STEPHEN KING

VIIMEINEN
VARTIO

SUOMENTANUT ILKKA REKIARO

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS *END OF WATCH*

ILMESTYI 2016 YHDYSVALLOISSA.

COPYRIGHT © 2016 BY STEPHEN KING

PUBLISHED BY AGREEMENT WITH STEPHEN KING,

C/O THE LOTTS AGENCY, LTD., NEW YORK

AND LIGHT & BURR LITERARY AGENCY, COPENHAGEN

SUOMENKIELINEN LAITOS © KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI 2018

PAINETTU EU:SSA

ISBN 978-951-31-9856-5

Omistettu Thomas Harrisille

Get me a gun
Go back into my room
I'm gonna get me a gun
One with a barrel or two
You know I'm better off dead than
Singing these suicide blues

CROSS CANADIAN RAGWEED

MARTINE STOVER

10. HUHTIKUUTA 2009

Pimeintä on aina ennen aamunkoita.

Tämä ikäihmisten viisaus tuli Rob Martinin mieleen, kun hänen luotsaamansa ambulanssi rullasi verkkaan Upper Marlborough Streetiä pitkin kotitukikohtaan, joka oli paloasemalla numero kolme. Hänestä tuntui, että tuon viisauden keksijä oli osunut naulan kantaan, sillä tänä aamuna oli pimeämpää kuin kuukkelin perslävessä, vaikkei auringonnousu ollut kaukana.

Tosin auringonnousussa tuskin olisi tällä kertaa hurraamista – oikeastaan voisi puhua krapulaisen auringon noususta. Sumu oli sakeaa ja se haisi läheiseltä järveltä, jossa siinäkään ei ollut hurraamista, vaikka järvi oli nimensä mukaisesti iso. Kaiken kukkuraksi oli alkanut sataa tihuttaa. Rob napsautti tuulilasinpyyhkimet käymään jatkuvasti. Vähän matkan päässä hämötti kaksi keltaista kaarta, joista ei voinut erehtyä.

”Amerikan kultaiset tissit!” Jason Rapsis huudahti pelkääjän paikalta. Viisitoistavuotisen uransa aikana Robilla oli ollut työparina jos jonkinlaisia ensihoitajia, ja Jason Rapsis oli heistä paras: letkeä silloin, kun ei ollut kiire, järkkymätön ja keskittynyt silloin kun kaikki tapahtui yhtä aikaa. ”Murkinaa tarjolla! Kauan eläköön kapitalismi! Käänny pihaan, käänny pihaan!”

”Oletko varma?” Rob kysyi. ”Sen äskeisen oppituokion jälkeen, kun nähtiin, mihin tuo paska johtaa?”

He olivat paluumatkalla eräästä Sugar Heightsin lokaalista, jossa mies nimeltä Harvey Galen oli soittanut hätänumeroon ja valittanut kovaa rintakipua. He olivat tavanneet hänet ”salista”, kuten rikkaat sellaista huonetta varmaankin kutsuivat, valaan kokoisen miehen

pitkällään sohvalla sinisessä silkkipyjamassa. Vaimo hermoili vierellä varmana siitä, että isäntä heittäisi lusikan nurkkaan minä hetkenä hyvänsä.

”Mäkkäriin! Mäkkäriin!” Jason hoki. Hän pomppi istuimellaan ylös alas. Pätevä, totinen ammattilainen, joka oli mitannut herra Galenin sykkeen ja verenpaineen (Robin pidellessä ensiapulaukkaa, jossa oli hengitysteiden avausvälineet ja sydänlääkkeet), oli kadonnut jäljettömiin. Kun vaalea tukka hapsotti silmillä, Jason näytti jättimäiseltä neljätoistavuotiaalta. ”Käänny pihaan, sanon minä!”

Rob kääntyi. Hänellekin maistuisi pieni makkarasämpylä ja vaikka sellainen röstiperunapala, joka näytti leivotulta biisonin kieleltä.

Autokaistalla oli lyhyt jono. Rob pysäytti sen hännille.

”Ei se äijä sitä paitsi oikeasti sydänkohtausta saanut”, Jason sanoi. ”Oli vain syönyt liikaa meksikolaista. Eihän hän edes suostunut lähtemään sairaalaan.”

Ei niin. Muutaman mehevän röyhtäisyn ja yhden alapäästä puhalletun pasuunasoolon jälkeen (joka oli saanut Galenin röntgenkuvanlaihian seurapiirirouvan karkaamaan keittiön puolelle) potilas oli noussut istualleen, kehunut, että jopas helpotti, ja sanonut, että tattista vain, mutta hänen olisi turha lähteä Kinerin sairaalaan. Rob ja Jason olivat samaa mieltä kuunneltuaan, kuinka Galen luetteli, mitä kaikkea hän oli edellisiltana Tijuana Rosessa hotkinut. Syke oli vahva, ja vaikka verenpaine oli hivenen huolestuttava, se oli ollut sitä luultavasti jo vuosikaudet ja nyt se oli vakaa. Puoliautomaattinen sydäniskuri pysyi koko ajan suojapussissaan.

”Laitetaan kaksi Egg McMuffinia ja kahdet röstiperunat”, Jason sanoi mikrofoniin. ”Mustaa kahvia. Ei vaan sittenkin kolmet röstit.”

Rob mietti vielä Galenia. ”Tällä kertaa vika oli ruoansulatuksessa, mutta pian hänellä on kovat paikat. Ukkosenkova infarkti. Paljonko äijä mahtaa painaa, mitä luulet? 130 kiloa? 160?”

”Ainakin 150”, Jason vastasi. ”Ja voit lopettaa jo. Minulta menee ruokahalu.”

Rob huitaisi kultaisiin kaariin päin, jotka kohosivat järveltä levinneessä sumussa. ”Tämä lafka ja kaikki muut vastaavat rasvalaarit ovat iso syy siihen, miksi Amerikka on kusessa. Tiedät varmasti

sen itsekin jo ammatin puolesta. Mitä sinä äsken tilasit? Siitä tulee yhdeksänsataa kaloria ellei enemmänkin. Jos lisää Egg McMuffinin väliin makkaraa, mittari näyttää tuhattakolmeasataa.”

”Mitä sinulle laitetaan, tohtori Terveys?”

”Makkarapurilainen tai vaikka kaksi.”

Jason taputti häntä olalle. ”Niin sitä pitää!”

Jono liikahti autonmitan. Heidän edessään oli kaksi autoa ennen tarjoiluikkunaa, kun radion kaiutin heräsi eloon kojelaudan tietokoneen alla. Yleensä keskus puhui asiallisella, tyyneen rauhallisella äänellä, mutta tämä kuulosti radion puheohjelman juontajalta, joka on juonut liikaa Red Bullia. ”Kaikki ambulanssit ja paloautot, on sattunut suuronnettomuus. Toistan, suuronnettomuus. Kyseessä on korkeimman prioriteetin kutsu kaikille ambulansseille ja paloautoille.”

Rob ja Jason katsoivat toisiaan. Suuronnettomuus tarkoitti yleensä lento-onnettomuutta, junakolaria, räjähdystä tai terroritekoa. Se oli melkein aina jokin niistä neljästä.

”Paikka on City Center Marlborough Streetillä, toistan City Center Marlborough Streetillä. On sattunut suuronnettomuus ja kuolonuhreja on todennäköisesti useita. Olkaa varovaisia.”

Rob Martinin mahaa kiristi. Varovaisuuteen ei kehoitettu, jos oli mentävä auttamaan lento- tai junaturman tai kaasuräjähdyksen uhreja. Jäljelle jäi ainoana mahdollisuutena terroriteko, ja se saattoi olla edelleen käynnissä.

Keskus jatkoi samojen asioiden toistamista. Jason sytytti vilkut ja käynnisti sireenin, ja Rob pyöritti rattia ja käänsi ambulanssin ravintolaa kiertävälle kaistalle onnistuen samalla raapaisemaan edessä olevan auton puskuria. He olivat vain yhdeksän kadunvälin päässä City Centeristä, mutta jos Al Qaida roiski siellä luoteja rynnäkkökivääreillä, Rob ja Jason pystyisivät vastaamaan tuleen ainoastaan uskollisella ja luotettavalla sydäniskurillaan.

Jason tarttui mikrofoniin. ”Keskus, täällä 23 paloasemalta numero kolme, olemme perillä noin kuudessa minuutissa.”

Muualtakin kaupungista kantautui sireenien ulvontaa, mutta niiden voimakkuudesta Rob päätteli, että he olivat lähinnä onnettomuuspaikkaa. Taivaalle oli alkanut hiipiä raudanharmaata valoa,

ja kun he kääntyivät McDonald'sin pihalta Upper Marlborough'lle, sakeasta sumusta ilmestyi harmaa auto, iso neliovinen, jonka konepelti oli lommoilla ja jäähdyttimen säleikkö rehevässä ruosteessa. Sen häikäisevän kirkkaat valot osoittivat suoraan heihin päin; kuljettaja oli pannut päälle pitkät. Rob soitti ilmatorvia ja väisti. Neliovinen auto – se saattoi olla mersu – koukkasi takaisin omalle kaistalleen, kunnes sumussa näkyivät vain takavalot.

”Hitto, läheltä piti”, Jason sanoi. ”Et varmaan painanut mieleen rekkaria?”

”En.” Robin sydän hakkasi niin hurjasti, että hän tunsi sykkeen kurkun molemmin puolin. ”Jostain syystä keskityin pelastamaan meidän henkemme. Kuule, miten City Centerissä voi olla sattunut suuronnettomuus? Tuskin yläkerran ukkokaan on vielä hereillä. Se paikka on varmasti kiinni.”

”Saattaa olla bussikolari.”

”Arvaa uudestaan. Ensimmäiset vuorot ajetaan kuudelta.”

Sireeneitä. Sireeneitä kaikkialla, ja ne liikkuivat kohti samaa määränpäättä kuten valopisteet tutkan näytöllä. Poliisiauto suhahti heidän ohitse, mutta Robista vaikutti yhä siltä, että he olivat muiden ambulanssien ja paloautojen edellä.

Eli me ehkä olemme ensimmäiseksi paikalla ja saamme kuulan kalloon tai räjähdämme pommin mukana, kun joku hullu arabi huutaa ”Allahu akbar”, hän ajatteli. Onpa mukavaa.

Mutta työ oli tehtävä, joten hän käänsi auton jyrkälle tielle, joka nousi kaupungin hallintorakennuksille ja karsean näköiselle konserttitalolle, missä hän oli käynyt äänestämässä ennen kuin oli muuttanut esikaupunkiin.

”Jarruta!” Jason huusi. ”Jarruta helvetissä, Robbie!”

Sumusta juoksi kohti kymmenittäin ihmisiä, muutama hirveää vauhtia kompuroiden, koska he ryntäsivät alamäkeen. Jotkut huusivat hädissään. Yksi mies kaatui, kieri, nousi maasta ja jatkoi juoksua paidanhelma pikkutakin alta lepattaen. Yhden naisen sääret olivat veressä, sukkahousut olivat revenneet ja toinen kenkä oli pudonnut jalasta. Rob teki hätäjarrutuksen, niin että ambulanssin keula painui alas ja irtonaiset esineet lentelivät ympäriinsä. Lukitsemattomista

vetolaatikoista – sääntörike jos mikä – sinkosi lääkkeitä, tippapusseja ja neulapakkauksia kuin ammuksia. Paarit, joita he eivät olleet tarvinneet herra Galenin siirtämiseen, kimposivat seinästä. Stetoskooppi löysi ohjaamon ja takaosan välisen aukon, paiskautui tuulilasiin ja putosi keskikonsolille.

”Aja ryömien”, Jason sanoi. ”Jooko? Ettei pahenneta tilannetta.”

Rob painoi kevyesti kaasua ja jatkoi rinnettä ylös kävelyvauhtia. Mutta ihmisiä tuli edelleen vastaan, sadoittain – siltä ainakin näytti –, toiset vuotivat verta, useimmilla ei ollut näkyviä vammoja, mutta kaikki olivat pakokauhun vallassa. Jason avasi ikkunansa ja kurkotti ulos.

”Mitä täällä on tapahtunut? Kertokaa! Mitä on sattunut?”

Yksi mies pysähtyi oven viereen huohottamaan kasvat punaisina. ”Joku helvetin hullu ajoi autolla porukkaa päin kuin ruohonleikkurilla. Olin hilkulla jäädä itsekin alle. En tiedä moneenko hän osui. Olimme kuin sillit suolassa, koska siellä oli sulkunauhaa pitämässä jonot suorina. Hän ajoi tahallaan päälle, ja nyt siellä makaa väkeä kuin... kuin... verisiä nukkeja. Näin ainakin neljä kuollutta. Mutta heitä täytyy olla enemmän.”

Mies lähti liikkeelle, nyt raskain askelin eikä juosten, koska adrenaliini alkoi laimeta veressä. Jason avasi turvavyönsä, kurkotti vielä pidemmälle ja huusi miehen perään. ”Näitkö minkä värinen se oli? Se auto?”

Mies kääntyi katsomaan taakseen kalpeana ja kärsivänä. ”Harmaa. Iso harmaa henkilöauto.”

Jason istuutui jälleen ja katsoi Robiin. Kummankaan ei tarvinnut sanoa sitä ääneen: kyseessä oli sama auto, jota he olivat väistäneet lähtiessään McDonald’silta. Eikä sen säleikkö suinkaan ollut ruosteesta punainen.

”Paina kaasua, Robbie! Murehditaan takana olevaa sotkua myöhemmin. Mennään perille asti, mutta älä aja kenenkään päälle.”

”Okei.”

Kun he pääsivät pysäköintialueelle, paniikki alkoi tasaantua. Toiset poistuivat paikalta kävellen, toiset yrittivät auttaa harmaan auton alle jääneitä, ja muutama sellainen paskiainen, joita löytyy

kaikista ihmisjoukoista, napsi puhelimellaan kuvia tai tallensi videota. Kai toivoen pääsevänsä YouTubessa viraaliksi, Rob otaksui. Maassa lojui kromipylyväitä, joiden väliin oli vedetty keltaista sul-kunauhaa.

Heidän ohitseen ajanut poliisiauto seisoj rakennuksen edessä. Sen lähellä oli makuupussi, josta pisti esiin ohut kalpea käsi. Pussin päällä retkotti poikittain mies; pussin alla levisi verilätäkkö. Poliisi viittoj ambulanssia ajamaan edemmäksi. Näytti siltä kuin hänen käsivartensa olisi änkyyttänyt auton katolla pyörivän sinisen hälytysvalon keilassa.

Rob sieppasi radiopuhelimen mukaan ja astui ulos samalla, kun Jason juoksi ambulanssin takaoville. Hän otti perästä ensiapulaukun ja sydäniskurin. Aamu kirkastui koko ajan, ja Rob erotti nyt aulan pääovien yllä lepattavan banderollin sanat: *TUHAT VARMAA TYÖPAIKKAA!* ”*Me tuemme oman kaupungin väkeä!*” – *kaupunginjohtaja Ralph Kinsler.*

Okei, tuo selitti, miksi paikalla oli ollut niin paljon porukkaa ja niin varhain aamulla. Työpörssi. Kaikkialla elettiin vaikeita aikoja, oli eletty siitä lähtien, kun maan talous oli saanut oman infarktinsa edellisvuonna, ja tälli oli ollut erityisen kova tässä pienessä järvenrantakaupungissa, jossa oli alettu karsia työpaikkoja jo ennen vuosisadan vaihdetta.

Rob ja Jason lähtivät astumaan kohti makuupussia, mutta poliisi pudisti päätään. Hänen kasvonsa olivat tuhkanharmaat. ”Tämä mies ja nuo kaksi tuossa pussissa kuolivat. Hänen vaimonsa ja lapsensa, veikkaisin. Yritti kai suojella heitä.” Poliisilta pääsi syvältä kurkusta lyhyt äännähdyks, jotain röyhtäisyn ja yökkäisyn väliltä. Hän painoi käden suulleen, laski sitten kätensä alas ja osoitti. ”Tuo nainen tuolla saattaa olla elossa.”

Kyseinen nainen makasi selällään jalat vartaloon nähden asennossa, joka viittasi vakavaan vammaan. Hänen vaaleanruskeat housunsa olivat haarojen välistä virtsasta tummat. Kasvoilla, jos niistä nyt oli mitään jäljellä, näkyi tahroja. Osa nenästä ja suurin osa ylähuulesta oli revennyt irti. Tahattoman vihainen ilme paljasti hänen kauniisti kuoritettut hampaansa. Myös päällystakki ja poo-

lopusero olivat repeytyneet. Kaulassa ja hartioissa kukkivat isot tummat mustelmat.

Hän jäi kokonaan sen saatanan auton alle, Rob ajatteli. Litistyi kuin maaorava. Rob ja Jason polvistuivat naisen viereen ja vetivät siniset sormikkaat käteen. Naisen käsilaukku oli maassa, ja siihen oli osittain painautunut autonrenkaan kuvio. Rob nosti laukun ja heitti sen ambulanssin perään ajatellen, että renkaan kuviota saatettaisiin käyttää todisteena. Ja nainen tietenkin kaipaisi laukkuaan.

Sikäli kuin jäisi eloon.

”Hengitys on pysähtynyt, mutta syke löytyi”, Jason sanoi. ”Hyvin heikkona. Repäisehän pusero auki.”

Rob repäisi, ja puseron mukana tuli puolet rintaliiveistä ja niiden katkenneista olkaimista. Hän työnsi loput liiveistä pois tieltä ja aloitti paineluelvytyksen samalla kun Jason avasi hengitysteitä.

”Selviääkö hän?” poliisi kysyi.

”Saa nähdä”, Rob vastasi. ”Me hoidamme tämän. Sinulla on muita ongelmia. Jos loputkin ambulanssit kaahaavat mäkeä ylös kuten me, joku jää varmasti alle.”

”Voi helvetti, porukkaa makaa siellä täällä. Ihan kuin sotimisen jäljiltä.”

”Auta niin montaa kuin pystyt.”

”Hän hengittää taas”, Jason sanoi. ”Hei Robbie, pelastetaan tämän naisen henki. Ilmoita sairaalaan, että tuomme potilaan, jonka kaularanka on saattanut murtua ja selkäydin vaurioitua, ja että hänellä on sisäisiä vammoja, kasvovammoja ja ties mitä muuta. Potilaan tila on kriittinen. Kerron kohta sykkeen ja verenpaineen.”

Rob soitti sairaalaan sillä aikaa, kun Jason puristeli hengityspaljetta. Päivystyspoliklinikalta vastattiin heti tyynellä, reippaalla äänellä. Kinner oli niin sanottu I tason traumasairaala – joskus puhuttiin myös presidenttitasosta – ja valmis ottamaan vastaan tällaisia tapauksia. Vastaavanlaisten tilanteiden varalta pidettiin harjoituksia viisi kertaa vuodessa.

Puhelun päätettyään Robin mittasi happisaturaation (heikko kuten saattoi arvata) ja haki sitten autosta kaulatuen ja oranssinvärisen rankalaudan. Nyt paikalle ajoi muitakin ambulansseja, ja koska

sumu oli alkanut hälvetä, katastrofin koko laajuus tuli näkyviin.

Kaikki tuo oli aiheutettu yhdellä autolla, Rob ajatteli. Kuka uskoisi?

”No niin”, Jason sanoi. ”Tämän parempaan emme pysty. Nostetaan hänet autoon.”

He pitivät rankalaudan huolellisesti vaakasuorassa, nostivat naisen ambulanssiin ja laskivat ja sitoivat hänet paareille. Kun kaulatuki kehysti kalpeita, ruhjoutuneita kasvoja, nainen näytti kauhuelokuvan rituaalin uhrilta... joskin elokuvissa uhrin olivat aina nuoria ja seksikkäitä, kun taas tämä nainen vaikutti viisikymppiseltä. Liian vanha hakemaan työpaikkaa, moni olisi sanonut, eikä Robin tarvinnut katsoa naista kuin kerran tietääkseen, ettei tästä olisi enää töihin. Eikä ehkä kävelemäänkään. Moukan tuurilla hän saattaisi välttää neliraajahalvauksen – sikäli kuin selviäisi hengissä – mutta Robista tuntui, että naisen elämä oli vyötärön alapuolelta ohi.

Jason polvistui, asetti läpinäkyvän muovimaskin naisen suulle ja nenälle ja avasi hapen pullosta, joka oli parien yläpäässä. Maski huurtui, mikä oli hyvä merkki.

”Seuraavaksi?” Rob kysyi tarkoittaen: Mitä muuta voin tehdä?

”Etsi lattialle lentäneen roinan joukosta adrenaliinia tai ota sitä minun laukustani. Tunsin jonkin aikaa kunnan sykkeen, mutta se heikkeni taas. Sytytä sitten tuli tämän apinan hännän alle. On ihme, että nainen yhä elää, vaikka vammat ovat noin pahat.”

Rob löysi adrenaliiniampullin lattialle pudonneen sidelaatikon alta ja ojensi sen Jasonille. Sitten hän läimäytti takaovet kiinni, nousi kuljettajan istuimelle ja painoi kaasua. Koska he olivat saapuneet ensimmäisinä suuronnettomuuspaikalle, he ehtivät myös ensimmäisinä sairaalaan. Se parantaisi naispotilaan heikkoja mahdollisuuksia ainakin hivenen. Ajoaika olisi kuitenkin viisitoista minuuttia jopa ennen aamuruuhkaa, ja Rob oletti naisen kuolevan ennen kuin he pääsisivät Ralph M. Kinerin mukaan nimettyyn sairaalaan. Naisen vammoja ajatellen se voisi olla parasta.

Mutta nainen ei kuollut matkalla.

Kolmelta iltapäivällä, kun Robin ja Jasonin vuoro oli jo kauan sitten päättynyt, he kävivät niin kovilla kierroksilla etteivät edes ajatelleet kotiinmenoa. Niin he istuivat paloasema numero kolmen päivystyshuoneessa ja katsoivat ESPN:ää ääni mykistettynä. He olivat hakeneet sairaalaan kahdeksan potilasta, joista ensimmäinen naispotilas oli loukkaantunut vakavimmin.

”Hänen nimensä oli Martine Stover”, Jason sanoi viimein. ”Häntä edelleen leikataan. Soitin kun kävit vessassa.”

”Tiedätkö yhtään, millaiset mahdollisuudet hänellä on?”

”En, mutta hänen ei annettu simahtaa, ja se kertoo jotain. Olen aika varma, että hän etsi johtajan sihteerin pestiä. Pengoin hänen käsilaukustaan henkkaria – sain veriryhmän ajokortista – ja löysin paksun nivaskan suosituksia. Hän taisi olla pätevä ammatissaan ja työskenteli viimeksi Bank of Americassa. Joutui lähtemään, kun henkilökuntaa irtisanottiin.”

”Ja jos hän jää eloon? Mitä tuumit? Pelkästään jalatko?”

Jason tuijotti televisiota, jossa koripalloilijat juoksivat ketterästi kentällä, eikä vastannut pitkään aikaan. Sitten: ”Tetraplegia, jos hän jää eloon.”

”Oletko varma?”

”95-prosenttisen varma.”

Televiossa pyöri olutmainos. Nuoret tanssivat innoissaan jossain baarissa. Kaikilla oli hauskaa. Martine Stoverin hauskat päivät olivat ohi. Rob yritti kuvitella, mikä Martinea odottaisi, jos hän jäisi henkiin. Elämä sähköpyörätuolissa, jota hän ohjaisi putkeen puhaltamalla. Ruokinta joko suoneen, tai jos suun kautta, niin pelkkää soseutettua mönjää. Hengitys koneen avustuksella. Paskat menisivät pussiin. Elämää lääketieteellisen hämärän raja- mailla.

”Christopher Reeven ei käynyt kovin pahasti”, Jason sanoi kuin lukien hänen ajatuksensa. ”Oikea asenne. Hyvä roolimalli. Piti päänsä pystyssä. Tietääkseni jopa ohjasi elokuvan.”

”Tietenkin hän piti päänsä pystyssä”, Rob sanoi. ”Hänellä oli kau- latuki eikä sitä riisuttu koskaan. Ja sitten hän kuoli.”

”Nainen oli edustustamineissa”, Jason sanoi. ”Hyvät housut, kallis

pusero, kiva takki. Hän yritti päästä jaloilleen. Mutta joku saatana tuli ja riisti häneltä kaiken.”

”Joko tekijä on saatu kiinni?”

”Ei minun tietääkseni. Mutta kun saadaan, toivottavasti se hirtetään kivespussista.”

Seuraavana iltana, viedessään aivohalvauspotilasta Kinerin sairaalaan, kumppanukset kävivät kysymässä Martine Stoverin vointia. Nainen oli teholla, ja hänessä näkyi sellaisia vilkastuvan aivotoinnin merkkejä, jotka enteilevät tajunnan välitöntä paluuta. Ja kun hän tulisi tajuihinsa, joku joutuisi kertomaan huonon uutisen: hän oli halvaantunut rintakehästä alaspäin.

Rob Martin oli kiitollinen siitä, ettei tehtävä kuuluisi hänelle.

Murhaajaa, jota media kutsui Mersumieheksi, ei ollut vielääkään saatu kiinni.

KIHELMÖIVÄN JÄNNITTÄVÄ TRILOGIA HUIPENTUU!

Jo lähes kuuden vuoden ajan Mersumies alias Brady Hartsfield on maannut aivovammaosaston huoneessa 217. Joukkomurhan tehneellä miehellä näyttää olevan vintti pysyvästi pimeänä. Samaan aikaan Mersumiehen sinnikkäin vastustaja, monessa lie-messä keitetty etsivä Bill Hodges ja hänen yhtiökumppaninsa Holly Gibney äkkäävät omituiselta rikospaikalta Z-kirjaimen ja pienen pelikonsolin. Erikoisen kuvion toistuesssa Hodgesin on myönnettävä, että todellisuus on sittenkin tarua ihmeellisempi. Mersumies on palannut. Ja hän on voimakkaampi kuin koskaan.



”Ilmiömäisen hyvä.”

USA TODAY

”Bill Hodgesin ja Hollyn tinkimättömän todellinen etsiväntyö saa koko tarinan hehkumaan. Seuraisin heitä minne vain.”

THE GUARDIAN

”Viimeinen vartio on paitsi tavattoman vetävä trilleri myös melankolinen elegia.”

THE WASHINGTON POST



www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-951-31-9856-5